

Nieuwsbrief 24 - december 2007

Beste Niños donateurs,

December 2007, de tijd gaat voor ons zo snel voorbij, waardoor het steeds voelt alsof we u de vorige nieuwsbrief gisteren pas geschreven hebben. Niets is minder waar want er is alweer een half jaar voorbij inmiddels. Een halfjaar dat weer zeer bewogen was en waarin we veel nieuwe dingen en ideeën ontwikkeld hebben. We vertellen u er graag over in deze nieuwsbrief.

Allereerst willen we u allen weer enorm bedanken voor alle donaties, reacties, meedenken en medeleven. Misschien klinkt het cliché, maar er zijn gewoon geen andere woorden voor om duidelijk te maken hoe ontzettend belangrijk uw donaties voor ons zijn. Nog steeds na 11 jaar raakt het ons diep te merken hoe trouw de meeste van onze donateurs zijn. Een heel aantal van onze donateurs zijn in de afgelopen jaren ook bij ons in Cusco geweest en hebben met eigen ogen onze projecten kunnen zien. Uiteraard zijn we er erg trots op te merken hoe enorm geraakt de meeste mensen daardoor worden. Met eigen ogen zien waar je geld naartoe gaat is uiteraard belangrijk en het liefst zouden wij u allen een keer hier hebben om alles te laten zien. Helaas is dat waarschijnlijk niet mogelijk. O.a. om die reden hebben we besloten bij deze nieuwsbrief wat foto's van de nieuwe bouw te laten zien van ons vijfde kinderrestaurant. We hopen hiermee u nog een beetje meer het gevoel te geven waar we met z'n allen mee bezig zijn.

In deze nieuwsbrief vertellen we u graag over het verloop van de bouw van ons vijfde kinderrestaurant in Huasao. Het gaat goed hoewel er ook wat tegenslagen zijn geweest.

Verder vertellen we u over ons meisjeshuis waar veel veranderingen zijn. Naydeth die we aan het voorbereiden zijn op haar toelatingsexamen voor de universiteit van Cusco, waar ze medicijnen wil gaan studeren. De splitsing van het meisjeshuis in twee huizen. Een waar de oudere meisjes zelfstandig gaan wonen en de tweede waar de jongere meisjes nog onder begeleiding blijven wonen.

Over Nina (meisje) Laura, onze dementerende oma, die na 7 jaar bij ons te hebben gewoond een nieuwe woonplaats heeft gevonden.

Personeelsveranderingen in de kinderrestaurants. Nieuwe tutoras (begeleidsters) die ingewerkt worden op dit moment.

Ook hebben we weer heel veel gaten gevuld het afgelopen halfjaar. Er zijn 176 kinderen naar de tandarts geweest waardoor ze weer in staat zijn met hun volledige gebit te eten i.p.v. alleen met de voortanden. Ook onze doctora is weer druk aan de slag geweest en heeft alle 500 kinderen wederom hun halfjaarlijkse ontwormingskuur gegeven waardoor het voedsel weer een functie heeft gekregen i.p.v. door de wormen opgegeten te worden en er minder buikpijnklachten zullen zijn de komende maanden.

Ook zijn we er bijzonder trots op u te melden dat we wederom, inmiddels alweer voor de 4^e keer, zijn uitgekozen tot beste 2 sterren hotel van Cusco. Vorig jaar waren we wel genomineerd, maar hadden we niet gewonnen maar dit jaar tot grote vreugde van ons personeel weer wel. Door het ministerie van tourisme wordt deze prijs uitgereikt en bestaat uit een orkonde en een certificaat. Er wordt gekeken naar bezetting, hygiëne, sfeer, opinie van hotelgasten en service.

Waar we vooral erg om moeten lachen steeds weer is dat we ons personeel zelf opgeleid hebben en niemand van ons een hotelachtergrond heeft. Des te leuker is het natuurlijk te winnen van hotels die naar ons idee waarschijnlijk 'professioneler' werken. De reden waarom wij uitgekozen worden als beste hotel is, denken wij, dat we op de eerste plaats zo praktisch mogelijk werken, maar dat de grootste kracht is dat we zeer gemotiveerd en vrolijk personeel hebben. Die uitstraling zorgt er ook steeds weer opnieuw voor dat ons gastenboek vol staat met positieve verhalen. Verhalen van mensen die zich thuis voelen bij ons, dat onze douches de beste zijn van hun hele reis, dat ons ontbijt het lekkerste is, dat het zo

schoon is bij ons en er altijd verse bloemen overal staan, dat het koekje bij de koffie zo bijzonder is, maar vooral wat altijd vermeld staat is dat ons personeel zo uitzonderlijk vriendelijk en betrokken is bij alles. Het is ook niet voor niets dat we nauwelijks verloop hebben in personeel en een heel aantal al meer dan 7 jaar bij ons werkt. En hoewel we steeds meer groeien en het personeelsbestand in totaal met de stichting erbij al is opgelopen tot 80 mensen voelen we ons nog steeds een grote familie.

Naar aanleiding van de prijs en om de kwaliteit de waarborgen van onze hotels hebben we besloten om beide hotels weer eens flink in de verf te zetten en de badkamers aan te passen. Zonder uiteraard onze sfeer aan te tasten, die inmiddels zo bekend en geliefd is bij de hotelgasten. Door de vele positieve reacties over onze badkamers in de Hacienda in Huasao hebben we besloten de hotelkamers in Cusco dezelfde 'look' te geven. In plaats van wastafels krijgen we houten tafelbladen met gietijzer onderstel en schalen i.p.v. wasbakken. Niet een enorme aanpassing qua kosten maar een totaal andere uitstraling. We hopen onze gasten hiermee nog een fijner verblijf in ons hotel te bieden.

2007 was voor ons een echt baby jaar. De Peruaanse ooievaars hebben overuren gevlogen met alle nieuwe baby's. Bijna elke maand kwam er weer iemand van het personeel met een enorme glimlach in het kantoor van Jolanda binnen om het grote nieuws te vertellen. In totaal hebben we 10 zwangerschappen en bijbehoorde babyfeesten gevierd. Er zijn 6 jongetjes en 4 meisjes geboren onder het personeel. Welkom bij de Niños-familie: Camilla-Adriana, Paula-Fabiana, Daniella-Rosio, Alexis, Lucero, Diego, Joaquim, Cristian-Everesto, Jorge en Franco-Rony!!!!!!!!!!!!!! Voor zover we het nu kunnen overzien krijgen we er in 2008 weer 3 nieuwe baby's bij.

2008 zal voor ons weer een druk jaar worden. Niet alleen vanwege de uitbreiding met ons vijfde kinderrestaurant, maar ook willen we onze hotels automatiseren en ons personeel opleiden om hiermee te kunnen gaan werken. Doordat we ons personeel nooit geselecteerd hebben op opleiding, maar puur op persoonlijkheid en praktijkervaring lopen we steeds vaker tegen administratieve beperkingen op. Daar willen we het komende jaar verandering in brengen en dat zal tijd en heel veel geduld gaan kosten. Het voordeel is dat iedereen super gemotiveerd is dus wij hebben er alle vertrouwen in.

De Kerstvoorbereidingen zijn weer in volle gang voor zowel de kinderrestaurants als de hotels. Slingers, tekeningen, Kersttakken en raamversieringen worden druk aan en in elkaar geknutseld op dit moment. Kerst is altijd iets speciaals voor onze kinderen zelfs al ze er in hun eigen niets helemaal niets van merken. In de kinderrestaurants wordt er daardoor door de kinderen zelf extra veel energie in gestoken, lijkt het wel. Het liefst zouden ze zelfs het dak versieren, zo graag willen ze een Kerstsfeer creëren. Ook weten ze inmiddels dat met Kerst alle kinderen een pakket mee krijgen waarin iets van kleding, schoenen en speelgoed zit. Alle kleertjes, schoenen, etc. die we ontvangen gedurende het hele jaar delen we met Kerst uit.

We zijn altijd ontzettend blij als hotelgasten kinderkleding, schoenen, schoolmateriaal en speelgoed meebrengen als ze ons bezoeken. We leggen de mensen altijd uit dat we dat bewaren voor Kerst zodat we alle 500 kinderen iets kunnen geven met de opgespaarde spullen van het hele jaar. Voor ons is het belangrijk dat alle kinderen iets krijgen en niet alleen maar een aantal. Om deze reden hebben we gekozen voor deze vorm om alleen met Kerst de kinderen kleding en schoenen te geven. We hebben simpelweg het hele jaar nodig om voor alle 500 een kledingpakket bij elkaar te verzamelen. Gelukkig begrijpen de meeste mensen dat wel en zijn niet teleurgesteld als we niet op hetzelfde moment dat ze de kleding inleveren het aan de kinderen overhandigen.

Tot slot hebben we een aantal van onze kinderen uit de kinderrestaurants gevraagd een kerstverhaaltje te schrijven. We hebben er vier mooie verhaaltjes voor u uitgehaald. Lees mee hoe Nesquia, Wilder, Abel en Mariluz Kerst beleven of zouden willen beleven.

Graag wensen wij u vanuit de Andes namens al onze kinderen en personeel een hele fijne Kerst en een heel gelukkig en bijzonder 2008 toe!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

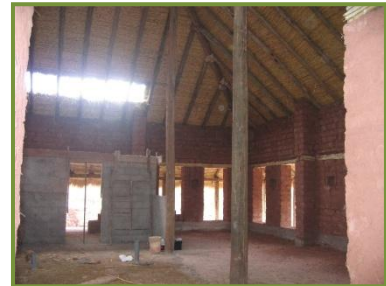
Jolanda van den Berg, Cusco – december 2007

Vordering bouw vijfde kinderrestaurant

Zoals in de vorige nieuwsbrief al vermeld, zitten we midden in een groot nieuwbouwproject, het vijfde kinderrestaurant. Het gaat goed hoewel we wat tegenslagen hebben gehad met het dak. De bedoeling was een groot vierkant puntdak te maken van alleen maar houten palen en riet. Toen we halverwege waren zagen we niet alleen dat het wat donker zou worden maar ook dat de mensen die de klus hadden aangenomen, om het riet op het dak te vlechten, de hoeveelheid riet niet goed hadden ingeschat. Met ezeltjes werden er elke dag enorme balen riet afgeleverd maar toch bleek het niet genoeg te zijn en moesten we verder de bergen in om riet te halen. Dit heeft de bouw behoorlijk opgehouden en ook de aanpassing met dakramen was meer werk dan we gedacht hadden. Uiteindelijk is het goedgekomen, maar daardoor liggen we nu wel wat achter op het tijdschema. De bedoeling was eind december de bouw af te kunnen ronden maar dat zal nu wat later worden, heel waarschijnlijk eind januari. Op zich is dat geen ramp aangezien we de kinderen pas toelaten in maart als het nieuwe schooljaar weer begint. Het hoofdgebouw staat er nu en op dit moment zijn we vloeren aan het uitzoeken. De bouwvakkers zijn nu met de douchehuisjes bezig die we op palen bouwen, net als in de jungle. Aangezien het terrein groot genoeg is denken we erover om er een speeltuin bij te bouwen met glijbanen, klimtouwen en schommels. Alles zoveel mogelijk van hout om in dezelfde stijl te blijven. De kinderen van Huasao hebben geen speeltuin in hun dorp en we denken dat we ze daar heel erg gelukkig mee kunnen gaan maken naast alle andere fijne dingen die we ze gaan aanbieden natuurlijk zoals lekker eten, een warme douche, huiswerkbegeleiding en bakken vol aandacht en liefde.

Het personeel zijn we al aan het opleiden en in alle vier de keukens zijn nu extra mensen die ingewerkt worden. Ook schoonmaakpersoneel en portiers worden inmiddels opgeleid. Kortom, we zijn er eigenlijk al klaar voor en staan te trappelen om de deuren van ons vijfde restaurant te openen en wederom 12 snotneuzen te verwelkomen. In de volgende nieuwsbrief hopen we u te kunnen melden hoeveel borden eten er al naar binnen zijn gewerkt.

Splitsing van het meisjeshuis

Een aantal van onze meisjes van het meisjeshuis zijn inmiddels jonge vrouwen geworden. De vraag was wat de volgende stap zou worden naar zelfstandigheid. Helemaal zelfstandig wonen vonden we toch iets te drastisch voor onze meiden. We hebben daarom een tussenoplossing bedacht voor de oudere meiden. Florencia (19 jaar), Marisol (18 jaar), Naydeth (18 jaar) en Elisabeth (17 jaar) gaan zelfstandig wonen maar wel in ons eigen huis. Het huis waar de 12 meisjes wonen is zo te verbouwen dat er twee huizen van gemaakt kunnen worden. Op die manier hebben we toch nog wat overzicht, maar moeten ze wel volledig zelf voor alles zorgen. Alle vier gaan ze doorstuderen en krijgen bijbaantjes in het weekend in onze projecten om zelf mee te dragen in de kosten. De meiden zijn er heel opgewonden over en vonden het een superidee.

Over Naydeth en haar studieresultaten heeft u in een van onze vorige nieuwsbrieven al eens kunnen lezen. Al een aantal keren heeft ze prijzen gewonnen als beste leerling van de school waar ze toen nog op zat. Nu ze klaar is met haar middelbare school wil ze medicijnen gaan studeren aan de universiteit van Cusco. We zijn haar nu aan het voorbereiden op haar toelatingsexamen en hopen uiteraard dat het haar lukt aangenomen te worden.

Florencia en Marisol gaan administratie studeren op een academie en Elisabeth moet nog 1 jaar om haar middelbare school af te ronden. We zijn uiteraard ontzettend trots op onze meiden en hopen dat ze hun dromen waar gaan maken. Nog niet zo heel lang geleden, 6 jaar in de meeste gevallen, waren hun toekomstverwachtingen niet meer dan trouwen, kin-

deren krijgen en een man verzorgen. Daar is inmiddels wel behoorlijk wat verandering in gekomen na veel bloed, zweet en tranen om hun, in de meeste gevallen, achterstand in te halen. Dat is meer dan gelukt wat ons betreft.

Laura

In onze vorige nieuwsbrief schreven we al over haar. Laura onze oma die al jarenlang bij ons woonde in een van de kinderrestaurants. Al geruime tijd waren we een oplossing aan het zoeken voor andere woonruimte. Laura heeft de ziekte van Alzheimer waardoor ze langzaam haar geheugen verliest. Jarenlang is het goed gegaan met haar tussen al onze kinderen. Het laatste jaar werd het steeds moeilijker en ging ze steeds vaker onze kinderen te lijf met een stok of schreeuwde ze dat ze helemaal geen kinderen had uitgenodigd in haar huis en dat iedereen onmiddellijk weg moest. Ook begon ze steeds vaker de nachtbewaker midden in de nacht lastig vallen en wilde ze eten hebben. Bij het kinderrestaurant verhuren we ook aan toeristen appartementen en steeds vaker kregen we klachten over geluidsoverlast of zelfs stank aangezien Laura zich nauwelijks waste.

Aangezien het Jolanda jaren heeft gekost een band met de bijna wilde Laura op te bouwen was het heel moeilijk de beslissing te nemen dat Laura nu toch weg moest na zeven jaar. Zoals u al kon lezen in de vorige nieuwsbrief hadden we een oplossing gevonden, dachten we. De bedoeling was dat Laura in een huis zou gaan wonen samen met Celia, een moeder van een aantal kinderen uit een van onze kinderrestaurants. We hadden al een huis gehuurd voor Celia met haar kinderen waar Laura bij in zou trekken zodra Jolanda haar zover gekregen had. Dit is allemaal totaal anders verlopen aangezien de huisbaas van het huis waar Celia inmiddels met haar kinderen was gaan wonen Laura niet wilde hebben als huurster.

Wat we ook geprobeerd hebben, het is ons niet gelukt. De man kende Laura van de straat waar ze altijd zwerfde voor ze bij ons woonde en wilde die wilde gekke vrouw niet in zijn huis hebben, vertelde hij.

Aangezien we al een jaarcontract hadden getekend was er geen weg terug meer en woont Celia nu samen met haar kinderen in het huis zonder Laura.

Gelukkig is ons personeel altijd erg betrokken bij wat we doen en bij wie we proberen te helpen. Tijdens een personeelsvergadering stelde Nazario, een van onze nachtbewakers, voor of het misschien een idee was om Laura bij hem in huis te nemen. In eerste instantie dachten we dat het geen goed idee was, maar na een lang gesprek vonden we het toch zo'n slecht idee nog niet. Het huis van de familie is hoog in de bergen, ongeveer 20 minuten bij Cusco vandaan waar de mensen nog buiten leven en vee en kippen houden. Nazario werkte voordat hij nachtbewaker werd als portier en tuinman in een van de hotels. Hij kent Laura vanaf het begin aangezien zij toen op het terrein/hotel woonde dat wij gekocht hadden in 2000 om een tweede Niñoshotel te beginnen. In die tijd was hij vaak de enige die met Laura kon praten. Vaak hebben we die beginperiode met Laura nog opgehaald omdat ze zo onbenaderbaar was voor iedereen. Elke dag probeerde we contact met Laura te maken wat niet makkelijk was, maar op een dag kwamen we binnen en zagen tot onze grote verbazing dat Laura met Nazario in een soort van gesprek was. Toen we hem verbaasd vroegen hoe het mogelijk was contact met haar te maken zei hij dat ze eerst tegen alle planten ging praten, daarna met de muur en daarna elke dag een beetje dichterbij hem durfde te komen, omdat hij zich niet liet afschrikken door haar vreemde gedrag, en die dag zelfs een paar woorden had gesproken. Beetje bij beetje kwam Laura dichterbij Nazario en kreeg ze een band met hem. In de jaren erna heeft Nazario ook vaak geholpen als Laura weer onbenaderbaar was en tegen iedereen schreeuwde.

Nazario heeft een dove dochter die door verkeerde begeleiding op school ook half wild was en bang voor alles en iedereen behalve voor haar eigen familie. Dat heeft hem vast geholpen ook het vertrouwen van Laura te winnen waar heel veel geduld voor nodig was.

Na het thuis goed doorgesproken te hebben en wat aanpassingen in huis gemaakt te hebben was iedereen klaar voor de verhuizing van Laura. Tegen een kleine maandelijks ver-

goeding en met goede afspraken dat als de situatie met Laura verslechtert ze naar een inrichting verhuist, was alles geregeld.

Nu kwam het moeilijkste stuk en dat was Laura overtuigen van het feit dat ze moest verhuizen. Jolanda heeft beetje bij beetje Laura kunnen overtuigen en dacht dat de dag van de verhuizing soepel zou verlopen maar niets was minder waar. Laura had zich 5 minuten voor de verhuizing bedacht en vond het toch maar beter gewoon te blijven. De vrouw en dochter van Nazario stonden al te wachten maar Laura was niet te overtuigen. Uiteindelijk is ze toch meegegaan maar niet met haar spullen, eerst wilde ze haar nieuwe huis zien. Dit hadden we niet van te voren gedaan omdat we zeker wisten dat ze het te ver zou vinden. Helaas hadden we geen andere optie voor haar. Het was dit of een inrichting. In de auto op weg naar het huis van Nazario begon Laura elke minuut onrustiger te worden en wilde terug. “waar breng je me in godsnaam helemaal naartoe?” schreeuwde ze tegen Jolanda. Toen we bij het huis aankwamen stonden daar de vrouw en dochter van Nazario te wachten. De dochter wilde heel lief haar armen om Laura heen slaan en maakte wat geluiden, aangezien ze niet kan praten. Laura schrok daar enorm van en wilde absoluut niet dat er iemand aan haar lijf zat en zeker geen meisje die dierengeluiden maakt, schreeuwde ze. De situatie liep bijna volledig uit de hand maar gelukkig was daar weer Nazario om de situatie te redden. Hij wist Laura te overtuigen om naar binnen te gaan. Laura ging scheldend en tierend mee en zei tegen Jolanda dat ze een bedriegster was en dat ze haar hier nooit mee naar toe had mogen nemen. Bijna wilde Jolanda Laura weer in de auto zetten en mee terug nemen maar Nazario vroeg haar weg te gaan, de spullen van Laura te sturen en pas de volgende morgen terug te komen en zich niet te veel zorgen te maken.

De terugweg was heel triest zonder Laura. Het voelde alsof we haar heel erg in de steek hadden gelaten, maar wisten tegelijkertijd dat dit de beste optie was. De volgende dag zijn we teruggegaan en troffen een totaal andere Laura aan. Heel rustig zat ze op de binnenplaats in het zonnetje te spelen met de poes. Toen ze ons zag lachte ze en zei dat ze hier wel zou blijven, maar dan moesten we wel yoghurt voor haar meenemen en kuikentjes kopen zodat ze zelf kippen kon gaan houden en uiteindelijk eieren gaan verkopen. We hebben meteen nog diezelfde dag kuikens voor haar gekocht en 2 liter yoghurt. Het gaat nog steeds goed met Laura nu 3 maanden later en zelfs heeft ze vriendschap gesloten met de dove dochter van Nazario en doen ze samen de was en voeren de kippen. Hopelijk kan ze nog een aantal jaren op deze manier rust vinden. Wij zijn in ieder geval blij dat de familie van Nazario ons en Laura deze oplossing heeft geboden.

Nieuwe begeleidsters in kinderrestaurants

Naar aanleiding van het zoeken naar nieuw personeel voor het vijfde kinderrestaurant, dat op dit moment nog in aanbouw is, kwamen we ook tot de ontdekking dat twee van onze begeleidsters eigenlijk van baan wilden veranderen en wij meteen ook een verandering konden doorvoeren in het programma voor de kinderen. Opeens hadden we 3 vacatures vrij als begeleidsters voor de kinderen i.p.v. één. De twee begeleidsters werken nu in onze keukens en zijn zijdelings nog steeds betrokken bij de kinderen maar niet meer eindverantwoordelijke. In eerste instantie dachten we er weer aan om leraren te zoeken om die plekken op te vullen maar hebben toen een andere beslissing genomen.

In Cusco hebben we een kunstacademie en de studenten die daar afstuderen hebben over het algemeen heel veel moeite het hoofd boven water te houden aangezien er niet veel mensen zijn die geld hebben om kunst te kopen. Tijdens onze vakantiecursussen hebben we al een aantal keren samengewerkt met de kunstacademie en waren daar zeer tevreden over. Onze kinderen zitten allemaal op nationale scholen waar het systeem meer weg heeft van een commandotraining dan van een lagere school. Aan kunst of creativiteit wordt nauwelijks aandacht besteed. En wat wij vooral merkten is dat de kinderen het juist geweldig vinden om ook die kant te ontwikkelen. Vandaar dat we op het idee kwamen van de kunstacademie.

Vicky onze coördinatrice van het kinderprogramma, heeft een advertentie opgehangen op het prikbord van de kunstacademie. Meteen werd ze bijna besprongen door de vele studen-

ten die meteen wilden beginnen. Na een sollicitatieprocedure zijn we nu begonnen met 3 jonge vrouwen. Tot nu toe gaat het goed.

Kerstverhalen

We hebben een aantal van onze kinderen uit de restaurants gevraagd voor ons een Kerstverhaaltje te schrijven, mocht van alles zijn. Hoe zij het beleven of een fantasieverhaal. Dit is het resultaat geworden.

Mijn droomkerst (door Nesquia Pino Palomino - 8 jaar)

Wat zou het fijn zijn als ik 1x keer in mijn leven Kerst kon vieren zoals in mijn dromen.

Ik zie mezelf dan met mijn broertjes en zusje de bergen in gaan om takken en andere dingen te zoeken om een stal en kribbe te maken voor het kindje Jesus. De avond van de 24^e komen al onze ooms, tantes, neven en nichten langs om met elkaar de geboorte van het kindje Jesus te vieren met Kerstbrood en warme chocolademelk. Mijn broer maakt dan een vuur zodat we het niet koud hebben 's nachts. Daarna eten we samen een grote Kerstmaaltijd. En als cadeau krijg ik dan een fiets, de fiets die ik altijd al wilde hebben.

Dat zou de mooiste Kerst zijn die ik me kan voorstellen.

Nesquia

Het meisje met de schapen (Mariluz Condori Alvaro - 12 jaar)

Er was eens een dorpje dichtbij Pisac waar een jongetje met zijn kleine zusje woonde. Op een dag stuurde het jongetje zijn zusje de bergen in met de schapen om ze te laten grazen. De zon was die dag erg warm en het meisje ging op weg met 26 schapen. Uren moest ze lopen om een plek te vinden waar genoeg pasto was voor de schapen. Toen ze op de plek kwam was ze moe en besloot te gaan zitten en haar mana (gepofte maïs) op te eten omdat haar maag knorde van de honger. Toen haar maag gevuld was en de schapen rustig aan het grazen waren besloot ze even te gaan liggen. Niet veel later zakte ze weg in een diepe slaap.

Toen ze wakker werd zag ze aan de stand van de zon dat het al laat moest zijn. Snel sprong ze op en haalde alle schapen bij elkaar om terug naar huis te gaan. De schapen opjagend probeerde ze zo snel mogelijk terug te gaan, maar het begon al donker te worden. Toen ze na uren in haar dorp aankwam zag ze opeens dat er allemaal kaarsjes stonden voor haar huisje. Haar moeder stond al te wachten met een ongeruste blik. Dochter, het is Kerstavond en er staat chocolademelk voor je klaar naast je bed. Het meisje voelde hoe warm ze van binnen werd, want opeens voelde ze dat dit de mooiste avond van het jaar was.

Op deze avond ging moeder altijd naast haar bedje zitten om een mooi Kerstverhaal te vertellen over het kindje Jesus. Ze ging in haar bedje liggen en moeder begon het Kerstverhaal. Nog nooit was ze zo gelukkig geweest.

Mariluz

Een nieuwe familie vinden tijdens Kerst (door Abel Ghicchi Qutspe – 11 jaar)

Er was eens een moeder die in een dorp woonde heel ver bij de stad vandaan.

Ze woonde daar met haar kinderen en op een dag zei een van haar zoons, mami ik wil weg uit dit dorp, we hebben nauwelijks werk en vaak niets te eten. Maar jongen, zei de moeder, dit is de enige plek waar we kunnen blijven wonen, we hebben geen andere plek waar we naar toe kunnen. Hier hebben we onze schapen tenminste nog en een dak boven ons hoofd. Maar mami, drong de jongen aan, we hebben hier niets en ik zal hier niet gelukkig worden als ik groot ben, we moeten hier weg op zoek naar iets beters. Na een diepe zucht, stemde de moeder toe en na twee dagen lopen kwamen ze in de stad aan. Doodmoe vielen ze in slaap op een grasveldje aan de rand van de stad in de zon. De jongen schrok wakker van een mannenstem die vroeg wat ze hier deden. De jongen vertelde de man waarom ze naar de stad waren gegaan en op zoek waren naar een plek om te verblijven, voorlopig totdat ze werk hadden gevonden. Inmiddels was de moeder ook wakker geworden en keek de man verlegen aan. Ze glimlachten naar elkaar en de vriendelijke man stelde voor met hem mee naar huis te gaan om iets te eten. In zijn huis aangekomen zagen de moeder en haar kinderen dat het Kerstmis was geworden. Het huis was versierd met Kerstslingers en er stond een Kerststal met het kindje Jesus. Ze dronken chocolademelk en aten Kerstbrood.

Opeens zei de man, als jullie hier willen blijven kan dat, ook voor altijd. De moeder keek de man dankbaar aan en keek daarna naar haar kinderen die allemaal ja zaten te knikken. Ze vierden die avond Kerstfeest en ook alle jaren daarna en leefden nog lang en gelukkig.

Abel

Kerstmis (door Wilder Levita Cusuhuaman - 9 jaar)

Kerstmis is de mooiste dag van het jaar waar ik het hele jaar naar uitkijk.

Als het eindelijk weer Kerst is na een heel jaar wachten voel ik me vrolijk en spring van plezier een gat in de lucht.

We maken een Kerststal met de stenen dieren die we hebben en versieren ons huis met slingers die we zelf hebben gemaakt van wc papier. Alles ziet er vrolijk en mooi uit met de versiering.

Het enige dat we nooit hebben zijn cadeaus met Kerst omdat mijn ouders vaak geen werk hebben en er alleen geld is om een Kerstbrood te kopen. Mijn moeder maakt daar een mate (Kruidenthee) bij en soms als het er is, geroosterde maïs.

Ik zou willen dat het elke dag Kerst is omdat iedereen dan vrolijk is en we dansen tot diep in de nacht als mijn vader op zijn charango (kleine gitaar) speelt om de geboorte van het kindje Jesus te vieren.

Vrolijk Kerstfeest !!

Vrienden van Niños

Mocht u vragen hebben over het project dan kunt u naast het secretariaat ook terecht bij de vrienden van Niños.

- Jan Schoenmakers: e-mail: jancp@kabelfoon.nl - tel: 010-4739709 of 06 -17343108
- Jan Tops: e-mail: tops@planet.nl - tel: 0182-610515 (werkdagen na 19.00 uur) of 06-21206247

Het secretariaat is verhuisd!

Het nieuwe adres van het secretariaat is per 17 december gewijzigd in

Stichting Niños Unidos Peruanos

Lydia Vastmans

Koninginnelaan 8

1182 AS Amstelveen

Telefoon 020-6403019

Overige gegevens secretariaat

Bankrekening: 43 99 71 365

E-mail: info@stichtingninos.com

Website: www.ninoshotel.com

Doneert u vanuit het buitenland? Vergeet dan de BICcode: ABNANL2A en de IBAN-code: NL62ABNA0439971365 niet te vermelden. Uw bank geeft u verder de details.

Tot slot!

De Vrienden van Niños en het secretariaat van Niños wensen u een mooie Kerst en voor 2008 een gezond en gelukkig jaar.

Dank dat u de kinderen van Niños hebt willen steunen. Fijn als we ook in 2008 weer op u mogen rekenen!

Lydia, Jan Schoenmakers en Jan Tops